

Сепнах се, когато чух почукване по стъклото на колата. Беше полицаи. Не знаех къде съм. Наоколо тъмнина, полупуста улица, не разбирах какво иска този човек от мен. Арестуваха ме...

Новината за злополучната вечер на един популярен шеф готвач за минути се разпространи във всички медии.

Едва ли ще забравя вечерта срещу 1 ноември 2021-ва, след която животът ми стана различен. Приключваше поредният напрегнат ден, след който реших да си почина, и поех към къщата ни в село Петърч. Обичам това място, на двайсетина километра от София е, всичко там ми напомня детството. Спокойно, чиста природа, тишина, уютен дом... цялото ми семейство се чувства добре там.

В онази вечер бях сам. Искях да поработя по новото меню за ресторанта, да остана да спя там, сутринта да се прибера в София и всичко да продължи по обичайния си ред. Седнах пред компютъра, писах известно време, после си направих набързо нещо за хапване, мисля, че беше паста, и реших да си сипя чаша червено вино. Продължих да работя, правех, каквото си правех, и от един момент... мъгла. Никакъв спомен за случилото се с мен до срещата с полицаите.

Когато чух почукването по стъклото на колата, отворих вратата, слязох, погледнах колелата и не можех да повярвам на очите си – гуми, джанти, всичко беше неузнаваемо. И се опомних.

Полицаяте веднага ме разпознаха. Не помня точно какво ми казаха, но се държаха добре с мен. Взеха документите ми, прехвърлиха ме в полицейската кола, направиха ми проба за алкохол с грегер, а после ме закараха и за кръвен тест – нормалните процедури. Задържаха ме в столичното Четвърто РПУ, прекарах там едно генонощие, а след това ме преместиха в следствения арест на бул. „Г.М. Димитров“ с белезници на ръце, все едно че съм убил човек. През трите дни, прекарани там, ме полазиха дървеници. Цялото ми тяло беше в обриви, сърбеше ме, но моят праг на болка е висок и търпях. Приятели после ме питаха защо не съм завел дело, но за мен беше безсмислено – като ме пуснаха под домашен арест, ми биха няколко инжекции и се оправих.

В килията бяхме заедно с един господин, обвинен за шпионаж в полза на руснаците. Възрастен мъж, но в много добра кондиция, един такъв изпънат, атлетичен въпреки годините си, при това с невероятен живот. Сутрин заедно правехме гимнастика. Ставах, започвах с лицеви опори, той – също.

Часовете обаче минаваха бавно. Опитвах се да си спомня времето от първата чаша до инцидента, но не можех. Започнах да си представям някакви неща, казах си: „Абе, аз си сипах вино, значи съм изпил повече, отколкото мога да нося. Седял съм, писал съм си, пил съм си и изведнъж – щрак“... Жена ми беше в Германия, при внучката. Едва ли някой от най-близките ми хора би предположил, че аз, който си работя на компютъра, ще предприема подобно нещо.

Да, имам проблем. Организмът ми не може да преработва алкохол. Не знам от какво е, не съм се изследвал, но ми се е случвало от съвсем малко алкохол да се напия

и да изключа. Грешката ми в онази вечер беше провокирана от страстта ми към ароматите. Обичам уханията на напитките, защото с това работя, и ми е интересна занаятчийската част около производството им. Помня, че ми беше вкусно, ароматът ми беше приятен и от вкусоанията си пийвах глътка, продължавах да си работя, пак отпивах, без да усетя, че съм изпил бутилка вино. За някои, както казват в моето село, бутилка вино е за отскок, но при мен явно беше проблем, усложнен допълнително от дълго натрупвана умора.

До онзи миг все си казвах, че никога, ама никога няма да прегоря, няма да позволя да ме връхлети т.нар. *burnout*. Товарех организма си много здраво, но не се чувствах изморен, още по-малко изтощен. Не си спомням в месеците преди това да бях изпитвал болка на границата на поносимото. А сега си давам сметка, че съм прекалил. Бил съм изморен, но не съм го осъзнавал.

Осмислих поведението си едва когато влязох в затвора, а и след това, когато много близки до мен хора ми казаха: „Ти беше госта изморен“. Осъзнах, че седмици наред преди инцидента все по-бавно се справях със задачи, които обикновено ми отнемаха кратко време. Нямах затруднения с физическите усилия – приготвих бързо дадено ястие и го издавах, но когато трябваше да мисля пред компютъра, всичко се случваше необяснимо мудно...

Вече напълно изтрезнял, затворен на място, където нямаш друг избор, освен да си сам с мислите си, не спирах да се връщам към злополучната вечер. Странно, но не си казах „жив съм по някакво чудо“, защото приемам живота по съвсем друг начин – когато ми е писано, тогава. Може би

е егоистично от моя страна, все пак имам и деца, и внуци, и съпруга, и близки, но живея живота такъв, какъвто е – суров, весел, няма значение. Затова първото нещо, което ми мина през ума тогава, беше: „Имам ангел пазител, който от време на време ми дава уроци или задачи. Ето, сега имам урок да уча и задача за решаване“. А после задачата изведнъж стана сложна.

Всички медии пишеха, разпространяваха видеоклип от вечерното ми „пътешествие“, коментираха, често си измисляха неща, нямащи нищо общо с реалността – например, както споменах, съпругата ми не беше в България и не, не ми беше рязала гумите... Впрочем дни преди това аз също бях в Германия, на гости на по-голямата ни гъщеря Ренате. Тя ме молеше да остана още една седмица, но побързах да се прибера в София, за да свърша някои неща, да пиша менюто и т.н. Ако бях я послушал, ако бях избрал да бъда още малко със семейството си, инцидентът нямаше да се случи. Но аз – не, работата...

Всичко някак стана сложно. Знаех обаче, че трябва да се справя. За мен в живота няма грешки – има възможности. Бях почти на 53 години и изглежда, беше дошло време за рестарт на всичко, с което се занимавах от десетилетия. Защото, помислих си, животът ми дотук беше като екшън, постигнах много неща, но в бързането бях забравил да отделя достатъчно време на най-близките си хора и на приятелите си. Случилото се ми даде възможност да спра, да се опомня, да намеря време и за тях, и за себе си. Преди вечерта срещу първи ноември 2021-ва си повтарях да, изморен съм, но давай напред, към поредния успех. А сега мога да казвам и „стоп“. За да мога да продължа...